

utvivlsomt maatte ansees som Hovedmidlet til Hesteracens Forbedring, navnlig ved Krydsning med fremmede Race, naar kun Erfaringen tilstrækkeligt havde godtgjort dets Hensigtsmæssighed under de givne Forhold, men at, saalange dette endnu ikke kan siges at være Tilfældet, dette Middel er usikkert. Naar Commissionen har meent, at Landstutteriet hovedsagelig skulde bestaae af Hingste af coach-horse eller Yorkshire-Racen og i den Henseende har udtalt, at alle saghyndige Mænd ere enige i at anbefale denne Race som skiftet til at forbedre den danske Hesteavl ved at tjene som Landbefalere, da har Raadet, med Undtagelse af et enkelt Medlem, paa ingen Maade kunnet tiltræde denne Commissionens Opdring, hvorimod de fleste af dets Medlemmer endog ere tilbøjelige til at formode, at det ikke vil lede til noget Godt. Navnlig har et enkelt Medlem paa det Bestemteste erklæret sig imod denne Race, og det isærdeleshed af følgende Grunde:

- 1, at Yorkshire-Hingsten i Forhold til vort Lands Fordringer, har væsentlige Mangler, idet den navnlig lider af et porøst Knoxfelsystem, en slap Muskulatur og en svagere Livskraft, hvorfor den staaer langt tilbage for den danske Hest i Udholdenhed til Arbejde, Nøjsomhed, Trivselighed og Haardsørhed, med Hensyn til hvilke sidstnævnte Egenstaber den derhos er kostbarere at opdrætte end sidstnævnte, ligesom den er for tung til Cavalleriehest, for colossal til Agerbrugshest og i det Hele, hvad Størrelsen angaaer, unaturlig for mange Egne her i Landet,
- 2, at Racen er for ueensartet med den danske til at parres med denne, hvilket hos Afkommet let bevirker et Misforhold mellem de forfjellige Legemsdele, ligesom den Omstændighed, at Yorkshire-Hingsten er langt større og af en grovere Grundform end den danske Hoppe har til Følge, at Fosteret alt i Moderens Liv savner et tilstrækkeligt rummeligt Leie og ei heller efter Fødselen vil kunne finde saa rigelig Næring hos Moderen, som det behøver til sin Udvikling og

3, at den Forfjellighed i Egenstaber, som har vilst sig mellem de fra England indkjøbte Yorkshire-Heste, vækker grundet Formodning om, at Racen ikke er aldeles constant, under hvilken Forudsætning det vil være en saare mislig Sag at benytte den til ved Krydsning med den danske at danne en ny Race, hvis Afkom ufeilbarligt vilde udarte i de følgende Generationer, samt endelig

4, at de Heste af den omhandlede Race, som indføres hertil fra England, lide under Indvirkningen af det forandrede Klima og de forandrede Næringsmidler i en Grad, som viser sin Indflydelse paa deres hele Organisme og, naar de benyttes til Avl, da tillige paa deres Afkom.

Til disse Bemærkninger have flere af Raadets Medlemmer sluttet sig, hvorimod et enkelt Medlem, som ikke har kunnet tiltræde denne Anskuelse, har søgt at imødegaae de foransførte Indvendinger, idet han navnlig har anført:

ad 1. at han, deels ifølge egen Jagttagelse, deels ifølge saghyndige Mænds Meddelelser, maa paaastaae, at Yorkshire-Hesten ikke alene er i Besiddelse af de samme gode Egenstaber, som findes hos Landets Heste, men ogsaa af flere andre, navnlig en større Livskraft, en kraftfuldere Bevægelse, en mere vel dannet og kraftfuldere Hals, stærkere Been og i det Hele en meget bedre Kropbygning,

ad 2, at den Frygt, man tidligere har næret for, at Afkommet kunde blive for stort, mere og mere har tabt sig, og at dette Afkom, der ei sjældent egner sig særdeles godt for Cavalleriet, ved Salg udbringes til høie Priser,

ad 3, at denne Race maa betragtes som fortrinlig skiftet til Krydsning med den danske Race i mangfoldige af Landets Egne og navnlig paa de fleste Steder i Jylland, deels paa Grund af det gode Afkom, som umiddelbart herved fremkaldes, og hvis Fortrin endnu kan spores i Jylland i 3die og 4de Generation, deels som Overgangsled til senere Benyttelse af Fuldblod, som ikke